

# DEAN KOONTZ

ΠΑΝΩ ΑΠΟ 500.000.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ



## ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ



ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα μάτια του σκότους**  
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Eyes of Darkness  
Από τις Εκδόσεις Headline Books, Λονδίνο 2016  
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Dean Koontz  
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μαρία-Ρόζα Τραϊκόγλου  
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου  
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: www.isitdesign.co.uk  
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Nkui, Inc., 1981, 1996  
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Ed Freeman/Getty Images  
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Bell, 1990, με τον τίτλο «Φωνή απ' το σκοτάδι»,  
με το ψευδώνυμο Leigh Nichols  
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούλιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3593-0  
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3594-7

*Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

<b>ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.</b>	<b>PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.</b>
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoΐou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: [info@psychogios.gr](mailto:info@psychogios.gr)  
[www.psychogios.gr](http://www.psychogios.gr) • <http://blog.psychogios.gr>

DEAN  
KOONTZ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ  
ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

Μετάφραση: Μαρία-Ρόζα Τραϊκόγλου



Αυτή η καλύτερη έκδοση  
αφιερώνεται με αγάπη  
στην Γκέρντα.

Ύστερα από πέντε χρόνια δουλειάς,  
τώρα που κοντεύω να ολοκληρώσω  
τη βελτίωση αυτών των πρώτων μυθιστορημάτων,  
που αρχικά εκδόθηκαν  
με καλλιτεχνικά ψευδώνυμα,  
σκοπεύω  
να αρχίσω να βελτιώνω  
τον εαυτό μου.

Λαμβάνοντας υπόψη  
όλα όσα πρέπει να γίνουν,  
αυτή η νέα αποστολή  
εφεξής θα είναι γνωστή  
ως  
«το εκατονηαετές σχέδιο».

# ΤΡΙΤΗ 30 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

**Ε**ξι λεπτά μετά τα μεσάνυχτα το πρωί της Τρίτης, όταν επέστρεφε στο σπίτι ύστερα από πρόβα για την καινούργια παράσταση που είχε τραβήξει ως αργά, η Τίνα Έβανς είδε τον γιο της, τον Ντάνι, στο αυτοκίνητο ενός αγνώστου. Αλλά ο Ντάνι είχε πεθάνει περισσότερο από έναν χρόνο νωρίτερα.

Δύο τετράγωνα μακριά από το σπίτι της, η Τίνα μπήκε σ' ένα μικρό σουπερμάρκετ που έμενε ανοιχτό όλο το εικοσιτετράωρο για να αγοράσει ένα μπουκάλι γάλα και μια φραντζόλα ψωμί ολικής άλεσης και πάρκαρε κάτω από την κιτρινωπή ανταύγεια που σκόρπιζε σαν σύννεφο ένας λαμπτήρας ατμών νατρίου, δίπλα σε μια αστραφτερή κρεμ Chevrolet στίεσον βάγκον. Το αγόρι καθόταν στη θέση του συνοδηγού και περιέμενε κάποιον που είχε μπει στο σουπερμάρκετ. Η Τίνα μπορούσε να δει μόνο το προφίλ του, αλλά ένιωσε να της κόβεται η ανάσα από τον πόνο.

*Ο Ντάνι.*

Το αγόρι ήταν περίπου δώδεκα χρόνων, στην ηλικία του Ντάνι. Είχε πυκνά μαύρα μαλλιά όπως ο Ντάνι, μύτη που έμοιαζε με του Ντάνι κι ένα μάλλον ντελικάτο πιγούνι, ακριβώς σαν του Ντάνι.

Ψιθύρισε το όνομα του γιου της, σαν να φοβόταν πως, έτσι

και μιλούσε πιο δυνατά, αυτό το αγαπημένο φάντασμα θα τρώμαζε και θα χανόταν.

Χωρίς να ξέρει πως το κοίταζε, το αγόρι έφερε το ένα χέρι στο στόμα του και δάγκωσε απαλά την άρθρωση του λυγισμένου αντίχειρα, κάτι που είχε αρχίσει να κάνει ο Ντάνι περσίπου έναν χρόνο προτού πεθάνει. Η Τίνα είχε προσπαθήσει να του κόψει αυτή την κακιά συνήθεια, αλλά δίχως επιτυχία.

Τώρα, ενώ παρατηρούσε αυτό το παιδί, η ομοιότητά του με τον Ντάνι έδειχνε κάτι περισσότερο από απλή σύμπτωση. Ξαφνικά η Τίνα ένωσε το στόμα της ξερό και πικρό, και η καρδιά της χτυπούσε μανιασμένα. Ακόμα δεν είχε αποδεχτεί την απώλεια του μοναχογιού της· εξάλλου, ούτε είχε θελήσει ούτε και είχε προσπαθήσει ποτέ να την αποδεχτεί. Γαντζωμένη από την ομοιότητα αυτού του αγοριού με τον Ντάνι της, της ήταν πολύ εύκολο να φανταστεί πως δεν τον είχε χάσει καν.

Ίσως... ίσως αυτό το αγόρι ήταν ο Ντάνι. Γιατί όχι; Όσο περισσότερο το σκεφτόταν, τόσο λιγότερο τρελό φάνταζε. Στο κάτω κάτω, δεν είχε δει ποτέ το πτώμα του. Οι αστυνομικοί και οι υπάλληλοι του γραφείου τελετών της είχαν πει πως ο Ντάνι ήταν σε τόσο άσχημη κατάσταση, τόσο φορικτά παραμορφωμένος, ώστε καλύτερα να μην τον έβλεπε. Συντετριμμένη, καταρρακωμένη από την οδύνη, είχε ακολουθήσει τη συμβουλή τους, και η κηδεία του Ντάνι είχε γίνει με κλειστό φέρετρο. Αλλά μπορεί να είχαν κάνει λάθος στην ταυτοποίηση της σορού. Μπορεί ο Ντάνι να μην είχε σκοτωθεί σ' εκείνο το δυστύχημα. Μπορεί να είχε υποστεί έναν ήπιο τραυματισμό στο κεφάλι, μόλις και μετά βίας τόσο σοβαρό ώστε να του προκαλέσει... αμνησία. Ναι. Αμνησία. Ίσως είχε απομακρυνθεί από το κατεστραμμένο λεωφορείο και είχε βρεθεί χιλιόμετρα ολόκληρα μακριά από τη σκηνή του δυστυχήματος χωρίς ταυτότητα, ανίκανος να πει σε κάποιον ποιος ήταν ή από πού ερχόταν. Ήταν κι αυτή μια πιθανότητα. Σωστά; Είχε δει ταινίες με παρόμοιο σενάριο. Σίγουρα ήταν πιθανό. Αμνησία.

Κι αν όντως ήταν έτσι, τότε θα μπορούσε να έχει καταλήξει σε μια θετή οικογένεια, σε μια καινούργια ζωή. Και να τος τώρα, καθισμένος μέσα σ' εκείνη την κρεμ Chevrolet, φερμένος κοντά της από τη μοίρα και από...

Το αγόρι αντιλήφθηκε το επίμονο βλέμμα της και στράφηκε να την κοιτάξει. Η Τίνα κράτησε την ανάσα της καθώς το πρόσωπό του γύριζε αργά προς το μέρος της. Όσο κοιτάζονταν πίσω από τα τζάμια, λουσμένοι σ' εκείνο το αλλόκοτο θειώδες φως, η Τίνα είχε την αίσθηση πως έρχονταν σε επαφή μέσα από ένα αχανές κενό που το όριζε ο χρόνος, ο χώρος και η μοίρα. Και ύστερα, αναπόφευκτα, η φαντασίωση διαλύθηκε, επειδή το αγόρι δεν ήταν ο Ντάνι.

Τράβηξε το βλέμμα της από τα μάτια του και περιεργάστηκε τα χέρια της. Έσφιγγαν το τιμόνι με τέτοια δύναμη, που πονούσαν.

«Ανάθεμα!»

Θύμωνε με τον εαυτό της. Θεωρούσε πως ήταν δυνατή, άξια και προσγειωμένη γυναίκα, ικανή να αντιμετωπίσει ό,τι κι αν της επιφύλασσε η ζωή και εκνευριζόταν με τη μόνιμη ανικανότητά της να αποδεχτεί τον θάνατο του Ντάνι.

Μετά το αρχικό σοκ, έπειτα από την κηδεία, είχε αρχίσει να διαχειρίζεται το ψυχολογικό τραύμα. Σταδιακά, μέρα με τη μέρα, εβδομάδα με την εβδομάδα, άφηγε πίσω της τον Ντάνι, με οδύνη, με ενοχή, με δάκρυα και με αφάνταστη πικρία, ταυτόχρονα, όμως, με σταθερότητα και αποφασιστικότητα. Είχε κάνει κάμποσα ανοδικά βήματα στην καριέρα της αυτό τον τελευταίο χρόνο και βασιζόταν στη σκληρή δουλειά σαν να ήταν ένα είδος μορφίνης που χρησιμοποιούσε για να απαλύνει τον πόνο της, ώσπου να κλείσει επιτέλους η πληγή.

Και ξαφνικά, πριν από λίγες εβδομάδες, είχε αρχίσει να κατακυλάει ξανά σ' εκείνο το τρομερό τέλμα που την είχε καταπιεί αμέσως μετά την είδηση για το δυστύχημα. Η άρνησή της ήταν τόσο απόλυτη, όσο και παράλογη. Ακόμα μία



φορά τη στοίχειωνε εκείνη η βασανιστική αίσθηση πως το παιδί της ήταν ζωντανό. Ο χρόνος θα έπρεπε να έχει μεγαλώσει την απόσταση ανάμεσα σ' εκείνη και στην απελπισία της, αντί γι' αυτό, όμως, κάθε μέρα που περνούσε την έφερνε πάλι στο ίδιο σημείο οδύνης. Αυτό το αγόρι στο στέισον βάγκον δεν ήταν το πρώτο που είχε περάσει για τον Ντάνι. Τις τελευταίες εβδομάδες είχε δει τον χαμένο γιο της και σε άλλα αυτοκίνητα, σε προαύλια σχολείων, σε δημόσιους δρόμους, σ' έναν κινηματογράφο.

Και σαν να μην έφταναν αυτά, τελευταία την ταλάνιζε ένα επαναλαμβανόμενο όνειρο, που ήθελε τον Ντάνι ζωντανό. Κάθε φορά, για λίγες ώρες αφότου ξυπνούσε, της ήταν αδύνατο να έρθει πρόσωπο με πρόσωπο με την πραγματικότητα. Κόντευε να πείσει τον εαυτό της πως το όνειρο ήταν ο προάγγελος της επικείμενης επιστροφής του Ντάνι κοντά της· πως, με κάποιον τρόπο, είχε καταφέρει να επιζήσει και μια μέρα, σύντομα, θα γύριζε στην αγκαλιά της.

Ήταν μια ανακουφιστική και υπέροχη φαντασίωση, αλλά δε διατηρούνταν για πολύ. Παρόλο που κάθε φορά πάλευε να αντισταθεί στη ζοφερή αλήθεια, η πραγματικότητα κατάφερε να επιβληθεί και να την τσακίσει με όλη της τη δύναμη, αναγκάζοντάς τη να παραδεχτεί πως το όνειρο δεν ήταν οιωστός. Όπως και να 'χε, ήξερε πως, όποτε έβλεπε ξανά το ίδιο όνειρο, θα έβρισκε νέα ελπίδα, κάτι που είχε κάνει τόσες και τόσες φορές.

Κι αυτό δεν ήταν καλό.

*Είναι αρρωστημένο, κατσάδιαζε τον εαυτό της.*

Έριξε μια κλεφτή ματιά στο στέισον βάγκον και είδε πως το αγόρι είχε ακόμα στυλωμένο το βλέμμα πάνω της. Η Τίνα αγριοκοίταξε ξανά τα σφιγμένα χέρια της και βρήκε το κουράγιο να χαλαρώσει τη λαβή της στο τιμόνι.

Ο πόνος έχει τη δύναμη να τρελάνει έναν άνθρωπο. Είχε ακούσει να το λένε και το πίστευε. Αλλά δε θα άφηνε να της

συμβεί κάτι τέτοιο. Θα ήταν αρκετά σκληρή με τον εαυτό της ώστε να παραμείνει σε επαφή με την πραγματικότητα, όσο δυσάρεστη κι αν ήταν. Δε θα επέτρεπε στον εαυτό της να ελπίζει.

Είχε αγαπήσει τον Ντάνι ολόψυχα, αλλά ο Ντάνι είχε χαθεί. Είχε γίνει κομμάτια σ' ένα δυστύχημα με λεωφορείο μαζι με άλλα δεκατέσσερα αγόρια, ένα από τα θύματα μιας πολύ μεγαλύτερης τραγωδίας. Παραμορφωμένος σε σημείο που ήταν αδύνατο να αναγνωρισθεί. *Νεκρός.*

Παγωμένος.

Να σαπίζει.

Μέσα σ' ένα φέρετρο.

Στο χώμα.

Για πάντα.

Το κάτω χείλος της τρεμούλιασε. Ήθελε να κλάψει, είχε ανάγκη να κλάψει, αλλά δεν το έκανε.

Το αγόρι στη Chevrollet έχασε το ενδιαφέρον του για κείνην. Τώρα κοίταζε ξανά προς την πόρτα του σουπερμάρκετ, περιμένοντας.

Η Τίνα κατέβηκε από το Honda της. Η βραδιά ήταν ευχάριστα δροσερή, χωρίς υγρασία. Πήρε μια βαθιά ανάσα και μπήκε στο σουπερμάρκετ, όπου ο αέρας ήταν τόσο παγωμένος που τον ένιωθε να της περονιάζει τα κόκαλα κι όπου το δυνατό φως των λαμπτήρων φθορισμού ήταν υπερβολικά λαμπρό και ψυχρό για να ενθαρρύνει φαντασιώσεις.

Αγόρασε ένα λίτρο άπαχο γάλα και μια φραντζόλα ψωμί ολικής άλεσης, κομμένο σε λεπτές φέτες για κείνους που έκαναν δίαιτα, έτσι που καθεμά περιείχε τις μισές θερμίδες από μια κανονική φέτα ψωμιού. Είχε σταματήσει να χορεύει. Τώρα εργαζόταν στα παρασκήνια, στον τομέα της παραγωγής, αλλά ακόμα αισθανόταν σωματικά και ψυχολογικά καλύτερα όταν ζύγιζε όσο και την εποχή που ήταν χορεύτρια.

Έπειτα από έντε λεπτά βρισκόταν στο σπίτι της, ένα ταπεινό αγροτόσπιτο σε μια ήσυχη γειτονιά. Οι ελιές και οι δα-

ντελωτές μελαλεύκες σάλευαν ράθυμα στο αμυδρό αεράκι από τη Μοχάβε.

Στην κουζίνα, φρυγάνισε στην τοστιέρα δύο φέτες ψωμί. Τις άλειψε με μια λεπτή στρώση φιστικοβούτυρου, γέμισε ένα ποτήρι με άπαχο γάλα και κάθισε στο τραπέζι.

Ο Ντάνι λάτρευε το τοστ με φιστικοβούτυρο· ακόμα κι ως νήπιο, ήταν ιδιαίτερα επιλεκτικός με τα φαγητά του. Μικρούλης, το έλεγε «πιστικοβούτυλο».

Η Τίνα έκλεισε τα μάτια, μάσησε μια μπουκιά από το τοστ και ήταν σαν να τον είδε μπροστά της –τριών χρόνων, τα χείλη και το πιγούνι του λερωμένα με φιστικοβούτυρο– να της χαμογελάει και να λέει: «Κι άλλο πιστικοβούτυλο, παλακαλώ».

Άνοιξε τα μάτια ξαφνιασμένη, επειδή η νοερή εικόνα ήταν υπερβολικά ζωντανή, λιγότερο ανάμνηση και περισσότερο κάτι σαν όραμα. Εκείνη τη στιγμή δεν ήθελε να τον θυμάται τόσο καθαρά.

Ήταν πολύ αργά, όμως. Η καρδιά της είχε δεθεί ήδη κόμπο στο στήθος της και το κάτω χείλος της είχε αρχίσει πάλι να τρέμει. Ακούμπησε το κεφάλι επάνω στο τραπέζι κι έκλαψε.

\*

Εκείνο το βράδυ, η Τίνα ονειρεύτηκε πως ο Ντάνι ήταν ξανά ζωντανός. Κάπως. Κάπου. Ζωντανός. Και τη χρειαζόταν.

Στο όνειρο, ο Ντάνι στεκόταν στο χείλος ενός απύθμενου βράθρου, και η Τίνα βρισκόταν στην απέναντι πλευρά και τον κοίταζε πάνω από το απροσμέτρητο χάσμα. Ο Ντάνι την καλούσε με το όνομά της. Ήταν μόνος και φοβισμένος. Κι εκείνη αισθανόταν δυστυχισμένη, επειδή δεν μπορούσε να σκεφτεί έναν τρόπο για να τον φτάσει. Εν τω μεταξύ, ο ουρανός σκοτείνιαζε κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε. Τεράστια βαρυφορτωμένα σύννεφα, όμοια με σφιγμένες γροθιές ουράνιων γιγάντων, απομιζούσαν το τελευταίο φως της μέρας. Οι

κραυγές του Ντάνι και οι φωνές της όταν του απαντούσε γίνονταν ολοένα και πιο διαπεραστικές και απεγνωσμένες, καθώς και οι δυο τους ήξεραν πως έπρεπε να φτάσουν ο ένας τον άλλο προτού αρχίσει να σουρουπώνει. Διαφορετικά, θα χάνονταν για πάντα. Κάτι περίμενε τον Ντάνι μέσα στη νύχτα που πλησίαζε, κάτι τρομακτικό που θα τον άρπαζε έτσι και τον έβρισκε μόνο μέσα στο σκοτάδι. Ξαφνικά μια αστραπή έσκισε τον ουρανό, αμέσως μετά ακούστηκε ένα υπόκωφο μπουμπουνητό, και ο ουρανός παραδόθηκε σ' ένα σκοτάδι πολύ πιο βαθύ, ένα σκοτάδι απόλυτο και τέλειο.

Η Τίνα Έβανς ανακάθισε στο κρεβάτι, σίγουρη πως είχε ακούσει θόρυβο μέσα στο σπίτι. Δεν ήταν μόνο ο κεραυνός από το όνειρό της. Είχε ακούσει αυτό τον ήχο την ώρα που ξυπνούσε, έναν ήχο αληθινό, όχι φανταστικό.

Αφουγκράστηκε με προσοχή, έτοιμη να πετάξει τασκεπάσματα από πάνω της και να τιναχτεί όρθια. Επικρατούσε σιωπή.

Εντέλει την κυρίεψε η αμφιβολία. Τον τελευταίο καιρό, πράγματι ήταν νευρική. Δεν ήταν το πρώτο βράδυ που είχε πιστέψει λανθασμένα πως κάποιος παρείσακτος τριγύριζε μέσα στο σπίτι. Τέσσερις ή πέντε φορές, στη διάρκεια των τελευταίων δύο εβδομάδων, είχε αρπάξει το πιστόλι από το κομοδίνο και είχε αρχίσει να περιφέρεται από δωμάτιο σε δωμάτιο δίχως να βρει κάποιον. Τελευταία πιεζόταν πολύ, τόσο σε προσωπικό όσο και σε επαγγελματικό επίπεδο. Ίσως αυτό που είχε ακούσει απόψε ήταν *όντως* το μπουμπουνητό από το όνειρό της.

Παρέμεινε σε επιφυλακή για λίγα λεπτά, αλλά η νύχτα ήταν τόσο γαλήνια, που αναγκάστηκε να παραδεχτεί πως ήταν μόνη. Η καρδιά της άρχισε να χτυπάει πιο αργά, κι εκείνη έγειρε ξανά στο μαξιλάρι.

Κάτι τέτοιες στιγμές ευχόταν να ήταν ακόμα με τον Μάικλ. Έκλεισε τα βλέφαρα και φαντάστηκε πως ήταν ξαπλωμένη

δίπλα του, πως άπλωνε τα χέρια να τον βρει μέσα στο σκοτάδι, πως δε σταματούσε να τον αγγίζει και να κολλάει πάνω του, βρίσκοντας καταφύγιο στην αγκαλιά του. Εκείνος θα την παρηγορούσε, θα την καθησύχαζε, και η Τίνα ύστερα από λίγο θα αποκοιμιόταν πάλι.

Φυσικά, αν η ίδια και ο Μάικλ βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή στο κρεβάτι, τα πράγματα θα ήταν εντελώς διαφορετικά. Δε θα έκαναν έρωτα. Θα λογομαχούσαν. Εκείνος θα απέκρουε κάθε κίνηση τρυφερότητας και θα την απομάκρυνε στήνοντας καβγά. Θα ξεκινούσε τη μάχη από κάτι ασήμαντο και θα συνέχιζε να την προκαλεί, ώσπου ο τσακωμός θα κλιμακωνόταν σε γαμήλια εχθροπραξία. Αυτό γινόταν τους τελευταίους έξι μήνες που ζούσαν μαζί. Ο Μάικλ έβραζε από οργή και μονίμως αναζητούσε μια δικαιολογία για να ξεσπάσει πάνω της.

Επειδή η Τίνα αγαπούσε τον Μάικλ έως το τέλος, είχε πληγωθεί και είχε απογοητευθεί από τη διάλυση της σχέσης τους. Ταυτόχρονα είχε νιώσει ανακούφιση όταν επιτέλους είχε τελειώσει όλο αυτό.

Είχε χάσει γιο και σύζυγο μέσα στον ίδιο χρόνο. Πρώτα τον σύζυγο, ύστερα τον γιο. Το παιδί το είχε διεκδικήσει ο θάνατος, τον άντρα ο άνεμος της αλλαγής. Στα δώδεκα χρόνια της έγγαμης ζωής τους, η Τίνα είχε γίνει ένας άνθρωπος διαφορετικός και πιο περίπλοκος απ' όσο ήταν τη μέρα του γάμου τους, αλλά ο Μάικλ δεν είχε αλλάξει καθόλου – και δεν του άρεσε αυτή η καινούργια γυναίκα που είχε στο πλάι του. Είχαν ξεκινήσει ως εραστές που μοιράζονταν κάθε λεπτομέρεια της καθημερινής ζωής τους – θριάμβους και αποτυχίες, χαρές και λύπες – αλλά όταν οριστικοποιήθηκε πλέον το διαζύγιο, ήταν δύο ξένοι. Παρότι ο Μάικλ έμενε ακόμα στην ίδια πόλη, λιγότερο από ενάμισι χιλιόμετρο μακριά από το δικό της σπίτι, σε κάποιους τομείς ήταν τόσο απόμακρος και απρόσιτος όσο και ο Ντάνι.

Αναστέναξε ηττημένη και άνοιξε τα μάτια.

Δε νύσταζε, αλλά ήξερε πως έπρεπε να ξεκουραστεί κι άλλο. Το πρωί έπρεπε να είναι φρέσκια και σε εγρήγορση.

Η αυριανή θα ήταν μια από τις πιο σημαντικές μέρες της ζωής της: 30 Δεκεμβρίου. Τις προηγούμενες χρονιές, αυτή η ημερομηνία δε σήμαινε κάτι ιδιαίτερο. Αυτή η 30ή του Δεκέμβρη, όμως, ήταν το ορόσημο από το οποίο θα εξαρτιόταν όλη η υπόλοιπη ζωή της.

Επί δεκαπέντε χρόνια, από τότε που είχε κλείσει τα δεκαοχτώ –με άλλα λόγια, δύο χρόνια προτού παντρευτεί τον Μάικλ– η Τίνα Έβανς διέμενε και εργαζόταν στο Λας Βέγκας. Είχε ξεκινήσει την καριέρα της ως χορεύτρια στο *Lido de Paris*, μια σκηνή γιγαντιαίων διαστάσεων στο ξενοδοχείο *Stardust*. Το *Lido* ανέβαζε ορισμένες από κείνες τις απίστευτα πολυτελείς παραγωγές που μπορούσες να δεις μόνο στο Λας Βέγκας και πουθενά αλλού στον κόσμο, μιας και μόνο στο Λας Βέγκας ήταν δυνατόν να ανεβαίνει μια παράσταση πολλών εκατομμυρίων δολαρίων κάθε χρόνο χωρίς να δίνεται ιδιαίτερη σημασία στα κέρδη· ήταν τέτοια τα ποσά που ξοδεύονταν σε φαντασμαγορικά σκηνικά και κοστούμια, σε πολυμελείς θιάσους και τεχνικά συνεργεία, που το ξενοδοχείο συνήθως έμενε ευχαριστημένο αν η παραγωγή ρέφαρε από τα εισιτήρια και τις πωλήσεις οινοπνευματωδών. Εξάλλου, όσο καταπληκτική κι αν ήταν μια παράσταση, δεν έπαινε να είναι απλώς ένα δέλεαρ, ένας κράχτης που μοναδικός του σκοπός ήταν να προσελκύει μερικές εκατοντάδες άτομα στο ξενοδοχείο κάθε βράδυ. Για να δει κανείς το σόου, έπρεπε να περάσει ανάμεσα από τα τραπέζια όπου παίζονταν ζάρια και Μπλακτζάκ, από τις ρουλέτες και από τις αστραφτερές σειρές των κουλοχέρηδων, και από κει έβγαινε το κέρδος. Στην Τίνα άρεσε να χορεύει στο *Lido* κι έμεινε εκεί για δύομισι χρόνια, ώσπου έμαθε πως ήταν έγκυος. Πήρε άδεια για να γεννήσει τον Ντάνι και να περάσει λίγο καιρό ανενόχλητη μαζί του τους πρώτους μήνες της ζωής του. Όταν ο Ντά-

νι έγινε έξι μηνών, η Τίνα ξεκίνησε προπόνηση για να ξαναβρεί τη φόρμα της και ύστερα από τρεις μήνες σκληρής γυμναστικής κέρδισε μια θέση ανάμεσα στις χορεύτριες ενός καινούργιου σόου στο Βέγκας. Κατάφερε να είναι τόσο μια υπέροχη χορεύτρια όσο και μια εκπληκτική μητέρα, κι ας μην ήταν πάντα εύκολο. Λάτρευε τον Ντάνι και αγαπούσε τη δουλειά της και τα πήγαινε περίφημα και στους δύο ρόλους της.

Πριν από πέντε χρόνια, όμως, στα εικοστά όγδοα γενέθλιά της, άρχισε να συνειδητοποιεί πως, αν ήταν τυχερή, θα χόρευε το πολύ για μία δεκαετία ακόμα, οπότε αποφάσισε να καθιερωθεί στον ίδιο χώρο με άλλη ιδιότητα, ώστε να μην καταλήξει ξοφλημένη στα τριάντα οχτώ της. Έπιασε δουλειά ως χορογράφος σ' ένα καμπαρέ, μια φτηνιάριχη απομίμηση του *Lido* των πολλών εκατομμυρίων, και τελικά ανέλαβε και χρέη ενδυματολόγου. Στη συνέχεια πέρασε από παρόμοιες θέσεις σε μεγαλύτερα καμπαρέ, ενώ ακολούθησαν μικρές σκηές με χωρητικότητα τετρακοσίων πεντακοσίων θεατών σε ξενοδοχεία δεύτερης κατηγορίας με περιορισμένο προϋπολογισμό. Με τον καιρό μπόρεσε να σκηνοθετήσει μια παράσταση, κατόπιν να κάνει την παραγωγή και να σκηνοθετήσει και μια επόμενη. Αργά, αλλά σταθερά, έχτιζε ένα αξιοσέβαστο όνομα στον κλειστό κόσμο του θεάματος και στο Λας Βέγκας και πίστευε πως βρισκόταν λίγο πριν από μια μεγάλη επιτυχία.

Πριν από σχεδόν έναν χρόνο, λίγο μετά τον θάνατο του Ντάνι, της είχαν προτείνει να αναλάβει χρέη σκηνοθέτη και συμπαραγωγού σ' ένα υπερθέαμα δέκα εκατομμυρίων δολαρίων που θα ανέβαινε στην κεντρική αίθουσα των δύο χιλιάδων θεατών του *Golden Pyramid*, ένα από τα μεγαλύτερα και πολυτελέστερα ξενοδοχεία του Στριπ. Στην αρχή τής είχε φανεί τρομερά λάθος που μια τέτοια υπέροχη πρόταση είχε παρυσιαστεί πολύ πριν της δοθεί ο χρόνος να πενήσει το παιδί της, λες και οι Μοίρες ήταν τόσο ρηχές και αναισθητες ώστε να έχουν την εντύπωση πως θα μπορούσαν να ισορροπήσουν

τη ζυγαριά απλώς δίνοντάς της την ευκαιρία να βρει τη δουλειά που ανέκαθεν ονειρευόταν. Παρότι ήταν πικραμένη και σε κατάθλιψη, παρότι ένιωθε τελείως κενή και άχρηστη –ή, μάλλον, *ακριβώς* γι' αυτό– δέχτηκε την πρόταση.

Η καινούργια παράσταση είχε τον τίτλο «Ματζίκ!», επειδή όσοι εμφανίζονταν ανάμεσα στα μεγάλα χορευτικά νούμερα έκαναν μαγικά κι επειδή το σόου αυτό καθαυτό ήταν βασισμένο σε περίπλοκα ειδικά εφέ και το κεντρικό θέμα του είχε να κάνει με το υπερφυσικό. Ο ξενόφερτος τίτλος δεν ήταν ιδέα της Τίνα, αλλά το μεγαλύτερο μέρος του προγράμματος ήταν δική της δημιουργία και ήταν ευχαριστημένη με αυτά που είχε καταφέρει. Ταυτόχρονα ήταν εξαντλημένη. Αυτή η χρονιά είχε κυλήσει μέσα σε μια θολούρα με δωδεκάωρη και δεκατετράωρη καθημερινή δουλειά, χωρίς διακοπές και με ελάχιστα ελεύθερα Σαββατοκύριακα.

Όπως και να 'χε, και παρά το γεγονός ότι το «Ματζίκ!» την κρατούσε διαρκώς απασχολημένη, είχε συμβιβαστεί με τον θάνατο του Ντάνι με τεράστια δυσκολία. Έναν μήνα νωρίτερα είχε σκεφτεί για πρώτη φορά πως επιτέλους είχε αρχίσει να ξεπερνάει τη θλίψη της. Κατάφερε να σκέφτεται το παιδί της χωρίς να κλαίει, να επισκέπτεται τον τάφο του δίχως να την καταβάλλει η οδύνη. Λαμβάνοντας υπόψη τα όσα είχαν συμβεί, αισθανόταν σχετικά καλά, ακόμα και ευδιάθετη ως έναν βαθμό. Δε θα το ξεχνούσε ποτέ εκείνο το γλυκό παιδί, που είχε υπάρξει τόσο μεγάλο κομμάτι της, αλλά δε ζούσε πια επικεντρωμένη σ' εκείνο το χαώδες κενό που είχε αφήσει στη ζωή της. Η πληγή ήταν επώδυνα νωπή, αλλά είχε κλείσει.

Αυτό, τουλάχιστον, πίστευε πριν από έναν μήνα. Για μια δυο εβδομάδες είχε συνεχίσει να πορεύεται προς την αποδοχή. Και τότε εμφανίστηκαν αυτά τα νέα όνειρα και ήταν πολύ χειρότερα από κείνα που έβλεπε αμέσως μετά τον θάνατο του Ντάνι.

Μπορεί η αγωνία της για την αντίδραση του κοινού στο



«Ματζίκ!» να την έκανε να ανακαλεί στη μνήμη της εκείνη τη φρικτή, τη χειρότερη αγωνία που είχε βιώσει για τον Ντά-νι. Σε λιγότερο από δεκαεφτά ώρες –στις 8.00 μ.μ., 30 Δεκεμβρίου– το ξενοδοχείο *Golden Pyramid* θα παρουσίαζε σε ειδική προεμέρα το «Ματζίκ!» μόνο σε σημαίνοντα άτομα και μόνο έπειτα από πρόσκληση, ενώ την επόμενη νύχτα, Παραμονή Πρωτοχρονιάς, το σόου θα άνοιγε τις πύλες του στο ευρύ κοινό. Αν η αντίδραση των θεατών ήταν τόσο θετική και ενθουσιώδης όσο ήλπιζε η Τίνα, το οικονομικό μέλλον της ήταν εξασφαλισμένο, μιας και, σύμφωνα με το συμβόλαιό της, δικαιούνταν το δυόμισι τοις εκατό των μεικτών κερδών ύστερα από τα πρώτα πέντε εκατομμύρια, μείον τις πωλήσεις οινοπνευματωδών. Αν το «Ματζίκ!» γινόταν επιτυχία και κρατούσε την αίθουσα κατάμεστη για τέσσερα ή πέντε χρόνια, όπως συνέβαινε συχνά με τις επιτυχημένες παραστάσεις στο Βέγκα, το τέλος της διαδρομής του θα έβρισκε την Τίνα πολυεκατομμυριούχο. Φυσικά, αν η παραγωγή αποδεικνυόταν φιάσκο, αν αποτύγχανε να ικανοποιήσει το κοινό, ίσως χρειαζόταν να επιστρέψει στα μικρά καμπαρέ, ακολουθώντας φθίνουσα πορεία. Ο κόσμος του θεάματος, σε οποιαδήποτε μορφή, ήταν αμείλικτος.

Έτσι, λοιπόν, είχε κάθε λόγο να έχει κρίσεις πανικού. Ο παθολογικός φόβος της μην τυχόν και εισβάλει κάποιος στο σπίτι, τα ανησυχαστικά όνειρα για τον Ντάνι, η ανανεωμένη θλίψη, όλα αυτά τα πράγματα θα μπορούσαν να προέρχονται από την αγωνία της για το «Ματζίκ!». Αν ήταν πράγματι έτσι, τότε αυτά τα συμπτώματα θα εξαφανίζονταν αμέσως μόλις γινόταν ορατό το πεπρωμένο της παράστασης. Το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να αφήσει τις επόμενες λίγες μέρες να κυλήσουν και, στη σχετική ηρεμία που θα ακολουθούσε, ίσως κατάφευγε να γιατρέψει και τις δικές της πληγές.

Εν τω μεταξύ έπρεπε *πάση θυσία* να κοιμηθεί. Στις δέκα το επόμενο πρωί ήταν προγραμματισμένο να συναντηθεί με δύο τουριστικούς πράκτορες, οι οποίοι εξέταζαν το ενδεχό-

μενο να κλείσουν οχτώ χιλιάδες εισιτήρια για τους πρώτους τρεις μήνες του «Ματζίκ!». Ύστερα, κατά τη μία το μεσημέρι, θα συγκεντρωνόταν όλος ο θίασος και οι τεχνικοί για την τελευταία πρόβα των κουστουμιών.

Αναφουφούλιασε τα μαξιλάρια της για να γίνουν πιο αφράτα, τακτοποίησε πάλι τα σκεπάσματα και τράβηξε την κοντή νυχτικιά με την οποία κοιμόταν. Προσπάθησε να χαλαρώσει κλείνοντας τα μάτια και φαντάστηκε ένα βραδινό βελουδένιο κύμα που χάιδευε ένα ασημένιο ακρογιαλί.

*Ντουπ!*

Ανακάθισε στο κρεβάτι.

Κάτι είχε πέσει σ' ένα άλλο σημείο του σπιτιού. Θα πρέπει να ήταν κάποιο μεγάλο αντικείμενο, μιας και ο ήχος, αν και πιο πνιχτός λόγω των τοίχων που μεσολαβούσαν, ήταν αρκετά δυνατός ώστε να την αναστατώσει.

Ό,τι κι αν ήταν... δεν είχε πέσει από μόνο του. Κάποιος το είχε ρίξει. Τα βαριά αντικείμενα δεν έπεφταν με δική τους βούληση σε άδεια δωμάτια.

Έγειρε το κεφάλι στο πλάι και αφουγκράστηκε με προσοχή. Ένας δεύτερος, πιο μαλακός ήχος ακολούθησε τον πρώτο. Δε διήρκεσε πολύ ώστε να μπορέσει να εντοπίσει την πηγή του, αλλά της έδωσε την αίσθηση πως είχε κάτι το λαθραίο. Αυτή τη φορά δεν ήταν της φαντασίας της η απειλή. *Πράγματι* βρισκόταν κάποιος στο σπίτι.

Έσκυψε και άναψε τη λάμπα. Άνοιξε το συρτάρι του κομοδίνου. Το όπλο ήταν γεμάτο. Αφαίρεσε τις δύο ασφάλειες.

Για λίγη ώρα συνέχισε να αφουγκράζεται.

Στην εύθραυστη σιγαλιά της βραδινής ερημίου, φαντάστηκε πως μπορούσε να νιώσει τον εισβολέα να αφουγκράζεται με τη σειρά του, προσπαθώντας να ακούσει τις κινήσεις της.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι και φόρεσε τις παντόφλες της. Κρατώντας το πιστόλι στο δεξί χέρι, πλησίασε αθόρυβα την πόρτα της κρεβατοκάμαρας.

Έκανε τη σκέψη να καλέσει την αστυνομία, αλλά φοβόταν μήπως γελοιοποιηθεί. Κι αν έρχονταν, με τους φάρους αναμμένους και τις σειρήνες στη διαπασών... και δεν έβρισκαν κανέναν; Αν καλούσε την αστυνομία κάθε φορά που φανταζόταν πως άκουγε κάτι το ύποπτο στο σπίτι τις τελευταίες δύο εβδομάδες, θα είχαν καταλήξει προ πολλού πως ήταν για δέσιμο. Η Τίνα ήταν περήφανη, δεν άντεχε να σκεφτεί πως θα έδειχνε υστερική μπροστά σε δύο νταβραντισμένους, τσαμπουκαλήδες μπάτσους που θα της χαμογελούσαν πλατιά και αργότερα, στο διάλειμμά τους για καφέ και ντόνατ, θα έκαναν αστεία εις βάρος της. Θα ερευνούσε το σπίτι μονάχη της.

Στρέφοντας το πιστόλι στο ταβάνι, όπλισε στέλνοντας μια σφαίρα στη θαλάμη.

Κατόπιν πήρε βαθιά ανάσα, ξεκλείδωσε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας και βγήκε στον διάδρομο.

**Η** Τίνα ερεύνησε όλο το σπίτι, εκτός από το παλιό δωμάτιο του Ντάνι, αλλά δε βρήκε εισβολέα. Σχεδόν ευχόταν να είχε ανακαλύψει κάποιον κρυμμένο στην κουζίνα ή χωμένο σ' ένα ντουλάπι, καθώς τότε δε θα ήταν υποχρεωμένη να κοιτάξει επιτέλους σ' εκείνο το τελευταίο δωμάτιο όπου είχε εγκατασταθεί ο πόνος. Τώρα δεν είχε άλλη επιλογή.

Περίπου έναν χρόνο προτού πεθάνει, ο Ντάνι είχε αρχίσει να κοιμάται απέναντι από τη μεγάλη κρεβατοκάμαρα, στην άλλη πλευρά του σπιτιού, στο δωμάτιο που κάποτε χρησίμευε ως καθιστικό. Όχι πολύ μετά τα δέκατα γενέθλιά του, το παιδί είχε ζητήσει περισσότερη ευρυχωρία και δυνατότητα για ιδιωτικότητα απ' όση του παρείχε το αρχικό μικροσκοπικό υπνοδωμάτιό του. Ο Μάικλ και η Τίνα τον είχαν βοηθήσει να μεταφέρει τα πράγματά του στο καθιστικό, μετακινώντας τον καναπέ, την πολυθρόνα, το χαμηλό τραπεζάκι και την τηλεόραση στο δωμάτιο που μέχρι πρότινος ήταν του γιου τους.

Εκείνη την εποχή, η Τίνα ήταν πεπεισμένη πως ο Ντάνι είχε πάρει είδηση τους νυχτερινούς καβγάδες με τον Μάικλ στην κρεβατοκάμαρά τους, που τη χώριζε ένας τοίχος από το υπνοδωμάτιό του, και πως ήθελε να μετακομίσει στο καθιστικό προκειμένου να μην τους ακούει όταν τσακώνονταν. Ακόμα δεν είχαν αρχίσει να υψώνουν φωνή ο ένας στον άλλο· οι

διαφωνίες τους εκδηλώνονταν με φυσιολογικό τόνο φωνής, ενίοτε ψιθυριστά, πιθανόν, όμως, ο Ντάνι να είχε ακούσει ήδη αρκετά ώστε να ξέρει πως υπήρχαν προβλήματα.

Η Τίνα είχε στεναχωρηθεί πολύ που ο Ντάνι το είχε καταλάβει, αλλά δεν του είχε πει ούτε λέξη· δεν του είχε δώσει εξηγήσεις ούτε διαβεβαιώσεις. Κατ' αρχάς δεν ήξερε τι θα μπορούσε να του πει. Οπωσδήποτε δε θα μοιραζόταν μαζί του τη δική της αξιολόγηση της κατάστασης: *Ντάνι γλυκέ μου, μην ανησυχείς για στιδήποτε ίσως έχεις ακούσει πίσω από αυτό τον τοίχο. Ο πατέρας σου απλώς περνάει μια κρίση ταυτότητας. Μπορεί να φέρεται σαν καθοίκι τελευταία, αλλά θα το ξεπεράσει.* Κι αυτός ήταν ακόμα ένας λόγος που την έκανε να μη θέλει καν να αποπειραθεί να εξηγήσει στον Ντάνι τα προβλήματα τα δικά της και του Μάικλ – θεωρούσε πως η αποξένωσή τους ήταν απλώς προσωρινή. Αγαπούσε τον άντρα της και ήταν βέβαιη πως η δύναμη της αγάπης της και μόνο θα ήταν ικανή να επαναφέρει τη χαμένη λάμψη στον γάμο τους. Έπειτα από έξι μήνες βρίσκονταν σε διάσταση και, σε λιγότερο από πέντε μήνες ύστερα από αυτό, είχαν πάρει διαζύγιο.

Τώρα, αδημονώντας να ολοκληρώσει την έρευνά της για τον διαρρήκτη –ο οποίος είχε αρχίσει να δίνει την αίσθηση πως ήταν τόσο φανταστικός όσο κι όλοι οι υπόλοιποι διαρρήκτες που είχε καταδιώξει τις προηγούμενες νύχτες– άνοιξε την πόρτα που οδηγούσε στην κρεβατοκάμαρα του Ντάνι. Άναψε τα φώτα και μπήγε.

Κανένας.

Κρατώντας το όπλο προτεταμένο, πλησίασε την ντουλάπα. Δίστασε, κατόπιν έσυρε το φύλλο. Ούτε εκεί κρυβόταν κάποιος. Παρά τα όσα είχε ακούσει, ήταν μόνη στο σπίτι.

Καθώς κοίταζε το περιεχόμενο της ντουλάπας, που μύριζε μούχλα –τα παπούτσια του γιου της, τα τζιν του, τα φαρδιά παντελόνια, τα πουκάμισα, τα πουλόβερ, το μπλε κασκέτο του μπέιζμπολ με το σήμα των Ντότζερς, το μικρό μπλε κοστούμι

που φορούσε σε ιδιαίτερες περιστάσεις— ένας κόμπος ανέβηκε στο λαρύγγι της. Τράβηξε βιαστικά το φύλλο της ντουλάπας και ακούμπησε πάνω του την πλάτη της.

Παρόλο που είχε περάσει πάνω από χρόνος από τη μέρα της κηδείας, ακόμα δεν ήταν έτοιμη να πετάξει τα πράγματα του Ντάνι. Με κάποιον τρόπο, το να χαρίσει τα ρούχα του φάνταζε ακόμα πιο θλιβερό και οριστικό από τη μέρα που είχε δει το φέρετρό του να κατεβαίνει στο χώμα.

Τα ρούχα του δεν ήταν τα μόνα πράγματα που είχε κρατήσει· όλο το δωμάτιό του ήταν ακριβώς όπως το είχε αφήσει. Το κρεβάτι ήταν στρωμένο κανονικά, και κάμποσες φιγούρες υπερηρώων από ταινίες επιστημονικής φαντασίας ήταν τοποθετημένες επάνω στο φαρδύ κεφαλάρι. Πάνω από εκατό χαρτόδετα κόμικς ήταν τακτοποιημένα κατά αλφαβητική σειρά στα πέντε ράφια της βιβλιοθήκης. Το γραφείο του καταλάμβανε τη μια γωνία. Σωληνάκια κόλλας, φιαλίδια με σμάλτο κάθε χρώματος και μια ποικιλία από εργαλεία για μοντελισμό κείτονταν παραταγμένα σαν στρατιωτάκια στη μισή επιφάνεια του γραφείου. Η άλλη μισή ήταν γυμνή και τον περίμενε να ξεκινήσει δουλειά. Εννιά μοντέλα αεροπλάνων στόλιζαν μια βιτρίνα και τρία ακόμα κρέμονταν με σύρματα από το ταβάνι. Οι τοίχοι ήταν διακοσμημένοι με αφίσες —τρεις αστέρες του μπείζμπολ και πέντε φρικιαστικά τέρατα από ταινίες τρόμου— που ο Ντάνι είχε τοποθετήσει μόνος του σε ίσες αποστάσεις μεταξύ τους.

Σε αντίθεση με πολλά αγόρια της ηλικίας του, ο Ντάνι έδινε μεγάλη σημασία στη μεθοδικότητα και στην καθαριότητα. Σεβόμενη την επιθυμία του για τάξη, η Τίνα είχε δώσει οδηγίες στην κυρία Νέντλερ, την καθαρίστρια που ερχόταν δύο φορές την εβδομάδα, να σκουπίζει με την ηλεκτρική και να ξεσκονίζει το αχρησιμοποίητο δωμάτιό του σαν να μην του είχε συμβεί τίποτα κακό. Ο χώρος ήταν τόσο καθαρός όσο ποτέ στο παρελθόν.

Κοιτάζοντας τα παιχνίδια και τα αξιολύπητα αποκτήματα του νεκρού αγοριού, η Τίνα συνειδητοποίησε, και όχι για πρώτη φορά, ότι δεν ήταν υγιές να διατηρεί το μέρος σαν να ήταν μουσείο. Ή σαν να ήταν τύμβος. Όσο άφηνε τα αντικείμενα στη θέση τους, μπορούσε να κρατάει ζωντανή την ελπίδα πως ο Ντάνι βρισκόταν για λίγο κάπου αλλού και δε θα αργούσε να επιστρέψει και να συνεχίσει τη ζωή του από το σημείο όπου την είχε αφήσει. Η ανικανότητά της να αδειάσει το δωμάτιό του ξαφνικά τη φόβισε· για πρώτη φορά, η ανημποριά της αυτή θύμιζε λιγότερο έλλειψη δύναμης και περισσότερο ένδειξη κάποιας σοβαρής ψυχικής νόσου. Όφειλε να αφήσει τους νεκρούς να αναπαυθούν εν ειρήνη. Αν ήθελε να σταματήσει ποτέ να ονειρεύεται τον γιο της, αν ήθελε να πάρει κάποτε τον έλεγχο της θλίψης της, έπρεπε να ξεκινήσει την ανάρρωσή της εδώ, σ' αυτό το δωμάτιο, ξεπερνώντας την παράλογη ανάγκη της να διατηρεί τα πράγματά του στην αρχική τους θέση.

Αποφάσισε να αδειάσει το δωμάτιο την Πέμπτη, ανήμερα της Πρωτοχρονιάς. Τόσο η πρεμιέρα όσο και η πρώτη παράσταση του «Ματζίκ!» θα ήταν παρελθόν έως τότε. Θα είχε τη δυνατότητα να χαλαρώσει και να πάρει άδεια για μερικές μέρες. Θα ξεκινούσε περνώντας εδώ το απόγευμα της Πέμπτης, τακτοποιώντας σε κούτες τα ρούχα του, τα παιχνίδια και τις αφίσες.

Με το που πήρε την απόφαση, η νευρική ενεργητικότητα που ένιωθε εξανεμίστηκε σχεδόν εντελώς. Αισθάνθηκε αδύναμη, κουρασμένη, εξαντλημένη. Ήταν έτοιμη να επιστρέψει στο κρεβάτι της.

Μόλις άρχισε να κατευθύνεται προς την πόρτα, πρόσεξε με την άκρη του ματιού της το καβαλέτο. Σταμάτησε και στράφηκε προς τα κει. Στον Ντάνι άρεσε να ζωγραφίζει, και το καβαλέτο, το οποίο συνόδευε ένα κουτί με μολύβια, μαρκαδόρους και μπογιές, ήταν το δώρο γενεθλίων του όταν έλκει-

σε τα εννιά. Από τη μια μεριά ήταν καβαλέτο, από την άλλη μαυροπίνακας. Ο Ντάνι το είχε αφήσει στην απέναντι πλευρά του δωματίου, πίσω από το κρεβάτι και μπροστά από τον τοίχο, και σ' εκείνο το σημείο στεκόταν την τελευταία φορά που είχε βρεθεί εκεί η Τίνα. Τώρα, όμως, ήταν στο πάτωμα, με τη βάση να ακουμπάει στον τοίχο, το καβαλέτο λοξό, με την πλευρά του μαυροπίνακα προς τα κάτω, να σκεπάζει ένα επιτραπέζιο παιχνίδι. Μια «Ηλεκτρονική Ναυμαχία» ήταν απλωμένη επάνω σ' εκείνο το τραπέζι, ακριβώς όπως την είχε αφήσει ο Ντάνι, έτοιμη για παιχνίδι, αλλά το καβαλέτο είχε πέσει πάνω της και την είχε ρίξει στο πάτωμα.

Προφανώς, αυτός ήταν ο θόρυβος που είχε ακούσει. Αλλά δεν μπορούσε να φανταστεί τι ήταν αυτό που είχε ρίξει το καβαλέτο. Σίγουρα δεν ήταν δυνατόν να πέσει από μόνο του.

Άφησε κάτω το όπλο, έκανε τον γύρο του κρεβατιού κι έστησε το καβαλέτο στο τρίποδό του, όπως έπρεπε να είναι. Στη συνέχεια έσκυψε, βρήκε τα κομμάτια της «Ηλεκτρονικής Ναυμαχίας» και τα έβαλε πάλι επάνω στο τραπέζι.

Μάζεψε τα σκόρπια κομμάτια κιμωλίας και το σφουγγάρι, στράφηκε ξανά προς τον μαυροπίνακα και μόνο τότε αντιλήφθηκε τις δύο λέξεις που ήταν γραμμένες με χοντροκομμένα γράμματα πάνω στη μαύρη επιφάνεια:

## OXI NEKPOΣ

Κοίταξε το μήνυμα συνοφρωμένη.

Ήταν απόλυτα βέβαιη πως δεν είχε γραφτεί τίποτα στον πίνακα από τη μέρα που ο Ντάνι είχε φύγει για κείνη την εκδρομή με τους προσκόπους. Και σίγουρα ήταν άγραφος την τελευταία φορά που είχε βρεθεί η ίδια σ' αυτό το δωμάτιο.

Αντιλήφθηκε το πιθανό νόημα των λέξεων καθυστερημένα, την ώρα που πίεζε τις άκρες των δαχτύλων της πάνω στα γράμματα στον μαυροπίνακα. Σαν να ήταν σφουγγάρι



που ρουφούσε νερό, ένωσε μια παγωνιά να τη διαπερνά από την επιφάνεια της πλάκας. *Όχι νεκρός*. Ήταν μια διάψευση του θανάτου του Ντάνι. Μια οργισμένη άρνηση να αποδεχτεί τη φρικτή αλήθεια. Μια πρόκληση απέναντι στην πραγματικότητα.

Μήπως, στη διάρκεια μιας από τις συνηθισμένες, τρομερές κρίσεις πόνου, σε μια στιγμή τρελής, ζοφερής απόγνωσης, είχε έρθει σε τούτο το δωμάτιο και είχε γράψει ασυναίσθητα αυτές τις λέξεις στον μαυροπίνακα του Ντάνι;

Δε θυμόταν να το είχε κάνει. Αν είχε αφήσει πράγματι αυτό το μήνυμα, τότε θα έπρεπε να παθαίνει σκοτοδίνες, κρίσεις προσωρινής αμνησίας, για τις οποίες είχε πλήρη άγνοια. Είτε αυτό είτε υπνοβατούσε. Και τα δύο ενδεχόμενα ήταν απαράδεκτα.

Θεέ μου, αδιανόητο.

Επομένως αυτές οι λέξεις θα πρέπει να βρισκόνταν εκεί από την αρχή. Θα πρέπει να τις είχε αφήσει ο Ντάνι προτού πεθάνει. Ο γραφικός χαρακτήρας του ήταν στρωτός και τακτικός, όπως τα πάντα πάνω του, όχι τσαπατσούλικος σαν αυτό το κακογραμμένο μήνυμα. Όπως και να 'χε, *εκείνος* πρέπει να το είχε κάνει. Δεν υπήρχε άλλη εξήγηση.

Και η προφανής αναφορά αυτών των δύο λέξεων στο δυστύχημα με το λεωφορείο όπου είχε χάσει τη ζωή του;

Σύμπτωση. Ο Ντάνι έγραφε για κάτι άλλο, φυσικά, και η σκοτεινή ερμηνεία που μπορούσε να δοθεί σ' αυτές τις δύο λέξεις τώρα, ύστερα από τον θάνατό του, δεν ήταν παρά μια μακάβρια σύμπτωση.

Η Τίνα αρνιόταν να εξετάσει οποιαδήποτε άλλη πιθανότητα, επειδή οι εναλλακτικές εξηγήσεις ήταν υπερβολικά τρομακτικές.

Τύλιξε τα χέρια γύρω της. Οι παλάμες της ήταν παγωμένες, περόνιαζαν τα πλευρά της ακόμα και πάνω από τη νυχτικιά.

Τρέμοντας, έσβησε με επιμέλεια τις λέξεις από τον μαυ-

ροπίνακα, πήρε ξανά το πιστόλι και βγήκε από το δωμάτιο, κλείνοντας πίσω της την πόρτα.

Είχε ξυπνήσει εντελώς, αλλά έπρεπε να κοιμηθεί, έστω και για λίγο. Είχε τόσα πράγματα να κάνει το πρωί. Την περιέμενε μεγάλη μέρα.

Πήγε στην κουζίνα, όπου κατέβασε ένα μπουκάλι Wild Turkey από το ντουλάπι πάνω από τον νεροχύτη. Ήταν το αγαπημένο μπέριμπον του Μάικλ. Σέρβιρε μια γενναία δόση σ' ένα νεροπότηρο. Παρότι δεν ήταν γερή κανάτα –αραιά και πού ενέδιδε σ' ένα ποτηράκι κρασί και δεν άντεχε καθόλου τα σκληρά ποτά– ήπια το μπέριμπον με δύο γουλιές. Μορφάζοντας με την πικράδα του, αναρωτήθηκε για ποιον λόγο ο Μάικλ εκθειάζε τη βελούδινη γεύση αυτού του συγκεκριμένου ονόματος. Δίστασε για μια στιγμή και μετά σέρβιρε ξανά τη μισή από την αρχική δόση. Την ήπια βιαστικά, σαν παιδί που παίρνει το φάρμακό του, κι έβαλε το μπουκάλι στη θέση του.

Ξάπλωσε πάλι στο κρεβάτι, τυλίχτηκε σφιχτά με τα σκεπάσματα, έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να μη σκέφτεται τον μαυροπίνακα. Αλλά η εικόνα του άστραψε πίσω από τα βλέφαρά της. Όταν κατάλαβε πως δεν μπορούσε να αποδιώξει αυτή την εικόνα, προσπάθησε να την αλλάξει, σβήνοντας νοερά τις λέξεις. Αλλά στα μάτια της φαντασίας της, αυτά τα εννιά γράμματα εμφανίστηκαν ξανά στον μαυροπίνακα: ΟΧΙ ΝΕΚΡΟΣ. Όσο κι αν τα έσβηνε, εκείνα επέστρεφαν πεισματικά. Κάποια στιγμή ένιωσε να ζαλίζεται από το μπέριμπον και επιτέλους κατάφερε να βυθιστεί σε μια ευπρόσδεκτη λήθη.

Η Τίνα Έβανς έχει περάσει έναν χρόνο προσπαθώντας να αποδεχτεί τον θάνατο του γιου της. Η πληγή δε θα κλείσει ποτέ, αλλά πρέπει να προχωρήσει παρακάτω. Καθώς πλησιάζει η προεμιέρα της παράστασης που σκηνοθετεί στο Λας Βέγκας, νιώθει έτοιμη για μια καινούργια αρχή.

Ως το βράδυ, που βλέπει δύο λέξεις γραμμένες στον μαυροπίνακα στο δωμάτιο του Ντάνι: ΟΧΙ ΝΕΚΡΟΣ. Κι αν τα πράγματα δεν είναι όπως νομίζει; Αν το παιδί της δε σκοτώθηκε πραγματικά μαζί με τους άλλους προσκόπους σ' εκείνο το φρικτό δυστύχημα; Η ανάγκη να ανακαλύψει την αλήθεια θα οδηγήσει την Τίνα από τα φώτα του Λας Βέγκας στις σκιές της Νεβάδα. Και σ' έναν εφιάλη που η αρχή του βρίσκεται ακόμα πιο μακριά, σ' ένα εργαστήριο στην Ουχάν της Κίνας.

**Το θρίλερ του Dean Koontz που συζητήθηκε όσο κανένα άλλο το 2020, καθώς αναφέρεται, αν και γραμμένο χρόνια πριν, στην πόλη από την οποία ξεκίνησε η πανδημία...**



**Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ**  
**www.psychogios.gr**

ISBN: 978-618-01-3593-0



9 786180 135930

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 24601

**ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ**